U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **JUDr. Ing. P. G., Ph.D.,** zastoupeného Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/233, Praha 6, proti žalovanému: **Úřad městské části Praha 5**, se sídlem nám. 14 října 1381/4, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného o námitce podjatosti ze dne 26. 8. 2009, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2010, č. j. 5 Ca 215/2009 - 48,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel podal včas kasační stížnost, která směřuje proti výše uvedenému usnesení, kterým byl osvobozen od soudních poplatků a dále mu byla ustanovena zástupkyně pro řízení o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2009, č. j. 5 Ca 215/ 2009 - 19, Mgr. Dagmar Rezková Dřímalová, advokátka se sídlem Muchova 9/233, Praha 6.

Stěžovatel kasační stížností napadl výrok č. II usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2010, č. j. 5 Ca 215/2009 – 48, kterým mu byla uvedená zástupkyně ustanovena. Stěžovatel ocitoval ust. § 103 odst. 1 písm. a) až e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“) a přiřadil k nim tvrzení, která se nevztahovala k projednávané věci. Stěžovatel zejména upozornil na nepřezkoumatelnost napadeného usnesení a vznesl řadu procesních výtek, jenž se ovšem týkaly usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2009, č. j. 5 Ca 215/2009 – 19.

Uchopitelným jádrem jeho námitek je vyjádření nedůvěry vůči zástupkyni, kterou stěžovatel vnímá jako nepřátelskou vůči jeho osobě, dle jeho mínění se jedná o konfidentku StB, navíc zástupkyně stěžovatele se nezaměřuje na správní soudnictví a nemá tudíž k jeho zastupování oprávnění ani zkušenosti.

V podání ze dne 12. 3. 2010 ustanovená zástupkyně stěžovatele uvedla, že s ohledem na to, že vztah důvěry mezi advokátem a klientem je základním předpokladem pro poskytování právních služeb, žádá, aby její ustanovení bylo zrušeno. Aniž by stěžovatel zástupkyni jakkoli kontaktoval a dále si ověřil svá nepravdivá tvrzení, vyjadřuje nedůvěru vůči její osobě a zcela bezdůvodně jí uráží a pomlouvá.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabývat nejprve z hlediska její přípustnosti, tzn. z hlediska splnění podmínek řízení.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Citované ustanovení klade na stěžovatele požadavek, aby jím tvrzené důvody kasační stížnosti byly svým obsahem podřaditelné pod některý z důvodů, které soudní řád správní vymezuje v ustanovení § 103 odst. 1 jako důvody kasační stížnosti. Pokud takové obsahové podřazení není možné, jedná se o důvody jiné, v § 103 odst. 1 s. ř. s. neuvedené (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). V tomto závěru Nejvyšší správní soud odkazuje např. ke svému usnesení ze dne 18. 3. 2004, čj. 1 As 7/2004 - 47.

V posuzovaném případě by přicházely v úvahu pouze důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s., tedy tvrzená nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení; zmatečnost řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce; nebo nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Výše uvedené kasační důvody jsou však jen pouze obecně vymezenými kategoriemi, které musí stěžovatel v kasační stížnosti naplnit konkrétním a jedinečným obsahem, tedy vylíčit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. Kasační stížností je pak Nejvyšší správní soud vázán (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Na jedné straně sice postačí, že ze znění kasační stížnosti jsou seznatelné důvody, které zákonným kasačním důvodům odpovídají a není rozhodující, že sám stěžovatel tyto důvody jednotlivým ustanovením nepodřadil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikované pod č. 161/2004 Sb. NSS). Na straně druhé ale nepostačí, jestliže stěžovatel v kasační stížnosti pouze ocituje některé z písmen § 103 odst. 1 s. ř. s., ale nekonkretizuje vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil.

Kasační stížnost stěžovatele řádnou specifikaci důvodů neobsahovala, stěžovatel jednak nepatřičně vznesl její důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a e) s. ř. s., k důvodu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. připojil tvrzení s věcí nesouvisející a důvody podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nekonkretizoval.

Stěžovatelem další tvrzené důvody, tedy vyjádření nedůvěry vůči ustanovené zástupkyni stran její odbornosti, evidenci ve svazcích StB a konečně jejím vztahu ke stěžovateli, pod žádný z výše uvedených zákonných důvodů podřadit nelze.

Kasační stížnost stěžovatele se tak opírá výhradně o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., a proto je nepřípustná.

Již nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává:

Stěžovatel může uplatnit návrh na ustanovení jiného zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

Důvody, které zástupkyně stěžovatele uvedla ve vyjádření ke kasační stížnosti, lze uplatnit v žádosti o zproštění povinnosti zastupovat stěžovatele v řízení o kasační stížnosti v souladu s § 19 zákona o advokacii, resp. § 32 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.

Je proto na místě uzavřít, že podaná kasační stížnost se opírá jen o jiné důvody než které předpokládá zákon, a Nejvyšší správní soud ji proto odmítl podle § 104 odst. 4 ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jako nepřípustnou.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2010

JUDr. Petr Průcha
předseda
senátu